

JOSIP SEVER

AZ ESŐ SABLONJA

az órától a térről
a prágai és a vlaška utcán lefelé
eső vonult végig
mint egy fúvószenekar

nekem egerek
cincogására hasonlított
vagy a füst árnyékára
amint áttör a zuzmón

vagy a lyukas időre
az üreese téren
ami hazug
és megsemmisül.

TEMETÉS

Félrefordítom a fejem – és elátkozva továbbmegyek
az idegességtől reszket a hangom – reszketeg
a sírás, a szegek beleverése közben
olyan volt, mint a fekete csóka

a veréstől sötét volt az éjszaka
és a villám ökle összetört
hideg és sötét eső pattog
a króm meztelen pupilláján

A LÁTÁS ZENÉJE

ragyogó gyémántok élő bolygók
zenélő fényeffektusok.
a muzsika madarai
leszállnak az agyra
és a lélek fényben remeg.
madarak a reggeli járdán
csicscsergés minden szempárban.
egy magasságos mindenható
héjákat gyűjt maga köré.
szörnyű madarak, háрпиák követnek
ki tudják vajúni a papíromról
a fehér messzeségek felé
felröppenő madaraim szemét.
lészen a mindenható egyre magasságosabb
egyre erősebb a vak kétségbeesés
és egyre sűrűbb a szárnyak csapkodása.

ÓCEÁN

1
első második harmadik
láttam
zöld héjákat
a sárga köveken vizet
kemény és nagyon halott
apámnak

2
miatyánk ki vagy
az óceán

Válogatta és fordította Fenyvesi Ottó